

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: V. J. nar. X,
bytem X
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo nám. 5/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 5. 2018, č. j. JMK 63492/2018,
sp. zn. S-JMK 55134/2018/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. JMK 63492/2018, sp. zn. S-JMK 55134/2018/OD/VW, a rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy ze dne 12. 1. 2018, č. j. OD/232503/2016, **se z r u š u j í** pro nezákonnost a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí

žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně

a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 1. 2018, č. j. OD/232503/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (nyní přestupku) podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, jehož se jako provozovatel vozidla

reg. zn. X měla dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče

a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 27. 11. 2016 v 11:28 hod v Rajhradě, Stará pošta, silnice III/42510 v km 1,1 blíže neustanovený řidič vozidla

reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 67 km/h, resp. 64 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.

3. Za spáchání správního deliktu byla žalobkyni podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně jí byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 1. 7. 2018, doručené zdejšímu soudu následujícího dne, shrnula žalobkyně své žalobní námitky do celkem třinácti bodů, pojmenovaných: nevedení společného řízení, není odložení věci, absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek, absence konstatování viny, nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, nesrozumitelnost výroku, zavinění, sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení, nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek, neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou a neexistence subjektu podávajícího odvolání.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.

6. V závěrečném bodě žaloby vyjádřila žalobkyně a její právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Závěrem žalobkyně navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 8. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. Žalovaný měl za to, že on, jakož i správní orgán I. stupně, při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. K jednotlivým žalobním námitkám poté uvedl následující.
9. K námitce nevedení společného řízení žalovaný konstatoval, že žalobkyně podala blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a všechny žalobní námitky mohla uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tuto skutečnost nenamítala v průběhu řízení, vycházel správní orgán pouze ze spisového materiálu. Úkolem správního soudnictví poté není suplovat řízení před správním orgánem a s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na výzvu provozovateli vozidla nereagovala, tedy žádnou osobu nesdělila, nefigurovala v daném případě ani osoba podezřelého z přestupku, žalobkyně tedy nemůže být ani jednáním této osoby nijak poškozena. Dle ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona není vyžadováno zavinění, proto není možné ve výroku rozhodnutí uvést jeho formu. Žalovaný považoval výrok napadeného rozhodnutí za jasný a srozumitelný, neboť není pochyb, že spáchání jakého přestupku je žalobkyně uznána vinnou. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je sice uvedeno, že byl spáchán přestupek, což není terminologicky přesné, nicméně vyjadřuje to skutečnost, že byly naplněny formální znaky přestupku, což je základním znakem skutkové podstaty správního deliktu. Z celého řízení je přitom zřejmé, že je vedeno o správním deliktu. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je dle žalovaného vina vyslovena zcela konkrétně. Ze spisové dokumentace jasně vyplývá, že užitý rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy, což také správní orgán reflektoval v odůvodnění svého rozhodnutí. Novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb. Nedošlo ke zrušení či změně skutkové podstaty, nýbrž k přejmenování a terminologickému sjednocení. Správní orgán I. stupně uvedl, dle které úpravy rozhodoval a proč. Žalovaný považoval rozhodnutí za srozumitelné. Jako nedůvodnou vyhodnotil žalovaný i námitku týkající se zavinění a nezákonnosti uložené sankce. Dle žalovaného byla ve výroku napadeného rozhodnutí uvedena všechna relevantní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o druhu a výměře pokuty. Při posouzení institutu mimořádného snížení výměry pokuty žalovaný poznamenal, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či v žalobě nepodal. Ve výroku je dále konkrétně vymezeno místo spáchání správního deliktu, ze kterého je zřejmé, že se nejednalo o úsekové měření. Z pohledu odpovědnosti je však tato otázka zcela bezpředmětná. K námitce nesplnění podmínek měření ve smyslu ustanovení § 79a

silničního zákona žalobce uvedl, že ze spisové dokumentace vyplývá, že užitý rychloměr lze využívat v souladu se zněním silničního zákona. Dle silničního zákona není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření. Za nedůvodnou shledal žalovaný rovněž námitku nezákonnosti získaného důkazního materiálu či porušení práv na ochranu osobnosti. K podání odvolání neexistující osobou žalovaný konstatoval, že o této skutečnosti byla žalobkyně a její zmocněnec informováni s tím, že žalobkyně svým následným podáním projevila vůli být zmíněným subjektem zastupována. Odpor žalobkyně byl proto akceptován a dále bylo žalobkyni sděleno, že bude nadále komunikováno se statutárním orgánem a z procesní opatrnosti bude zasíláno jak žalobkyni, tak zmocněnému subjektu a statutárnímu orgánu. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

10. Krajský soud nařídil ve věci ústní jednání na den 24. 9. 2020.
11. Žalobkyně, jakož i jeho zástupce, se z jednání řádně omluvili, bylo tedy jednáno v jejich nepřítomnosti.
12. Soud k důkazu provedl rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 1. 2018, č. j. 105626/2017, v němž bylo uvedeno, že žalobkyně jako obviněna jako provozovatel vozidla reg. zn. X v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 10. 7. 2017 v 19:07 hod v Židlochovicích na ulici Tyršova č. p. 611 neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a k jednání mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500,- Kč při samé spodní hranici zákonného rozpětí. K výši pokuty bylo v odůvodnění daného rozhodnutí uvedeno, že správní orgán při určení druhu a výměry správního trestu postupoval podle ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a hodnotil okolnosti přestupku, zejména přihlížel k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
13. Dále soud k důkazu provedl rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. JMK 24449/2018, kterým bylo výše specifikované rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno a odvolání žalobce bylo dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto. K odůvodnění pokuty žalovaný konstatoval,
14. Dále soud k důkazu provedl rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2018, č. j. JMK 123375/2018, kterým bylo výše specifikované rozhodnutí správního orgánu

I. stupně potvrzení a odvolání žalobce bylo dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítnuto.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
18. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
19. Žalobkyní byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0,
SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
20. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních

rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011,

č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

21. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7.

2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

22. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
23. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobkyně nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

25. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
26. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
27. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů

nejdou způsobit změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobit změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

28. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcné správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
29. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

30. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Společné řízení

31. Za stěžejní žalobní námitku považuje krajský soud namítané nerespektování ustanovení § 125g odst. 2 a 3 silničního zákona ze strany správních orgánů, které nevedly společné řízení.
32. Dle ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona, *dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení* *týž obecní úřad obce s rozšířenou působností,* *vede se o těchto deliktech společné řízení.* Odstavec 3 téhož ustanovení specifikuje postup při ukládání pokuty ve společném řízení a uvádí, že *za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přešupek nejpřísněji postižitelný.*
33. Prostudováním obsahu správních spisů dospěl zdejší soud k závěru, že se žalobkyně nepochybně dopustila více správních deliktů provozovatele vozidla a příslušným k jejich projednávání byl Městský úřad Židlochovice, tj. správní orgán I. stupně. Z přehledu skutečností, které ze spisů vyplynuly, je též zřejmé, že správní orgán I. stupně vedl řízení o předmětných správních deliktech po určitou dobu souběžně. Vycházejí i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) samotné porušení ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Analogicky lze odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu, který rozhodoval v totožné věci, byť o přestupku řidiče vozidla: „*Uvedené ustanovení (§ 57 odst. 1 zákona o přestupcích - pozn. soudu) je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54).*“
34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62 dovedl, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. K této zásadě se Nejvyšší správní soud vyslovil např. i ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „*(...) použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem*“. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, konstatoval: „*Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý,*

může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které brozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.“

35. Protože se žalobkyně druhého postihnutého správního deliktu dopustila (dne 10. 7. 2017) v období před oznámením prvostupňového rozhodnutí, jímž byla za spáchání prvního, nyní posuzovaného, správního deliktu potrestána (do dne 13. 1. 2018, resp. 15. 1. 2018), kdy bylo žalobkyni doručení stejnopisu písemného vyhotovení oznámeno prvostupňové rozhodnutí, jednalo se o jejich vícečetný souběh stejnorodý. Soud přitom neopomenul, že o druhém postihnutém správním deliktu žalobkyně správní orgán I. stupně rozhodl o pouhé tři dny později (tj. dne 15. 1. 2018) než o správním deliktu nyní posuzovaném.
36. Podle ustanovení § 35 trestního zákona se při postihu souběhu trestných činů ukládá úhrnný nebo souhrnný trest. Tyto tresty „(...) představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004). Z téhož ustanovení pak plyne zásada uložení shodného trestu za sbíhající se trestné činy bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení (§ 20 odst. 1 trestního řádu) či ne. Při ukládání úhrnného i souhrnného trestu soud vychází ze stejných zásad. Z hlediska trestního práva nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.
37. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62). V posuzované věci však z navazujícího napadeného rozhodnutí není takové uplatnění zásad patrné, neboť žalovaný nikterak nezohlednil při rozhodování o uložení trestu a povinnosti uhradit náklady řízení spáchání více správních deliktů žalobkyní.
38. Ze shora označených důvodů považuje krajský soud námitku za důvodnou, neboť správní orgán nespojením věcí a uložení sankce bez přihlédnutí ke spáchání více správních deliktů zatížil řízení vadou dopadající na zákonnost rozhodnutí. Výrok obou rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto nemůže obstát. V obecné rovině se však soud vyjádří i k jednotlivým dalším námitkám, jež žalobkyně uplatnila.

Odložení věci

39. Žalobkyně uvedla, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, jelikož žalobkyně nebyla vyrozuměna o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Žalobkyně je dle svého názoru osobou, která je jedním podezřelého řidiče vozidla na svých právech dotčena, neboť právě jí je dááno jednání řidiče k odpovědnosti.
40. Podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
41. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
42. Podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 *pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.*
43. Krajský soud má s ohledem na znění rozhodných ustanovení za to, že žalobkyně podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky nesplňovala podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo ji možné považovat za osobu přímo postiženou spácháním přestupku, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobkyně nebyla osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z týchž důvodů by žalobkyně nebyla oprávněna podat žalobu proti usnesení o odložení věci. Provozovatel vozidla nebyl přímo postižen spácháním přestupku, jelikož by byl dotčen teprve tehdy, pokud se osobu přestupce nepodařilo vypátrat, tedy byl přímo postižen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Lze rovněž zmínit, že o osobě přímo postižené spácháním přestupku zákon o odpovědnosti za přestupky hovoří na vícero místech (např. ustanovení § 71, § 79 a § 82), z těchto je přitom zjevné, že takovou osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče). Pokud tedy správní orgán I. stupně žalobkyni jakožto provozovatele vozidla nevyrozuměl o odložení věci a tuto skutečnost toliko poznamenal do spisu, byl jeho postup zcela správný a nelze v něm shledávat žalobkyní namítanou vadu řízení.
44. K tvrzení žalobkyně v žalobě ohledně možnosti domáhat se ochrany zásahovou žalobou proti odložení věci se výstižně vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne

28. 2. 2019,
č. j. 44A 21/2018-60: „V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcova úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobu proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10As 210/2016-66 takto: Nejvyšší správní soud povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9As 57/2008-35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offio, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověřování postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěří určité osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně činí. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěří možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl ostatních týká výhradně jejich zájmu.“ NSS zdůraznil, že ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti“. Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany soudu. V případě žalobce došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, a to ve znění účinném do 30. 9. 2015, ani ve znění citovaným žalobcem od 1. 10. 2015.“ Krajský soud neměl důvod se od citovaných závěrů nikterak odchýlit.
45. Krajský soud má proto s ohledem na vše výše uvedené za to, že byly naplněny podmínky k projednání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona, neboť správní orgán I. stupně nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, přičemž žalobkyně ani správním orgánem I. stupně učiněné kroky nezpochybnil.
46. Námitka proto není důvodná.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

47. Námitku žalobkyně, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění, považuje soud za nedůvodnou. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na znění příslušného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 36, který uvedl, že „(...) u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění.
V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.“

Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek

48. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
49. Lze souhlasit se žalobkyní v tom, že závěr o spáchání přestupku nelze obecně přijmout, aniž by bylo vedeno řízení o přestupku, ve kterém by správní orgán k tomuto závěru dospěl řádným zákonným procesem. Bez pochyby by bylo přesnější, pokud by správní orgán zvolil formulaci např. *jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku*, nicméně podle názoru zdejšího soudu se jedná toliko o formální pochybení, které nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemůže mít dopad do práv žalobkyně, která není sankcionována za přestupkové jednání nezjištěného řidiče. Konečně ani sama žalobkyně v rámci této námítky netvrdí, jaký negativní dopad tato formulace měla do jejích hmotných nebo procesních práv. I tato námitka je proto nedůvodná.
50. Ani s další námitkou, v níž žalobkyně poukazovala na nesrozumitelnost výroku, zdejší soud shodně jako žalovaný nesouhlasil. Krajský soud upozorňuje na to, že od 1. 7. 2017 došlo ke změně terminologie ve smyslu ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a správní orgány pouze ve výroku svých rozhodnutí tuto změnu terminologie reflektují tím, že uvádí, že se žalobkyně dopustila jako provozovatel vozidla správního deliktu, avšak v době, kdy bylo rozhodováno správními orgány, se již s ohledem na změnu terminologie jednalo o přestupky. Vzhledem k tomu, že došlo toliko ke změně terminologie, na které správní orgány zareagovaly a tuto změnu se snažily ve svých rozhodnutích zohlednit, nelze výrok správních rozhodnutí z tohoto důvodu považovat za nesrozumitelný.

Absence konstatování viny

51. Soud musí dát žalobkyni za pravdu, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje výslovné konstatování viny žalobkyně za spáchání správního deliktu, avšak přesto je podle názoru zdejšího soudu tato námitka nedůvodná.
52. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, vyjadřoval k náležitostem právní věty výroku rozhodnutí o správním deliktu. Konstatoval, že „(...) podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení (zvýraznění doplnil rozšířený senát).“
53. Pro srovnání lze uvést ustanovení § 77 zákona o přestupcích (který ale na nynější věc není aplikovatelný, neboť nejde o přestupek, ale o správní delikt), dle kterého „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“
54. Z uvedeného je zřejmé, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nepovažoval aplikaci ustanovení § 77 zákona o přestupcích na výrokovou část rozhodnutí o správním deliktu za možnou ani přímo, ani analogicky. Naopak v případě správních deliktů rozhodovaných správními orgány prvního stupně do 31. 6. 2017 na náležitosti výroku dopadá ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, který požaduje „pouze“ uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení, což je formulace umožňující správnímu orgánu výrazně větší volnost při formulování výroku rozhodnutí. Za této situace musí být z výroku rozhodnutí jasně patrný závěr, že účastník řízení se dopustil správního deliktu, v čem správní delikt skutkově spočíval a jak jednání účastníka řízení bylo hodnoceno po právní stránce.
55. Na tomto místě soud připomíná, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů dokonce samotné nevyslovení viny ve výroku rozhodnutí o přestupku nemusí být nutně vadou, jež způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, jak se toho domáhá žalobce v této námitce (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2004, č. j. 7 As 3/2004 - 71, resp. 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 - 26).
56. Soud k výše uvedené argumentaci dodává, že přímo k této námitce právního zástupce žalobkyně o absenci konstatování viny ve výroku rozhodnutí správních orgánů v řízení vedených proti provozovatelům vozidla již existují rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu, které výše uvedený závěr krajského soudu potvrzují. Konkrétně v rozsudku ze dne 27. 9 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „(...) *byť výrok neobsahuje formulaci, že se jednání dopustil stěžovatel, respektive že jej správní orgán uznal vinným z popsaného jednání, nezavdává formulace výroku rozhodnutí pochybnosti o tom, že se popsaného správního deliktu dopustil právě stěžovatel. Z výroku je zřejmé, která osoba se správního deliktu dopustila, když je jasně identifikován osobními údaji pouze stěžovatel jakožto provozovatel vozidla (se kterým byl delikt projednán) a o jiné osobě se zde konkrétně nehovoří. Z rozhodnutí je tedy dostatečně zřejmé, za porušení kterého zákonného ustanovení a která osoba byla postižena, byť bylo stíženo formální vadou.*“

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

57. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přešůpek, pokud porušení pravidel bylo zjišřeno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
58. Ve shodě se žalobkyní lze konstatovat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Nicméně k specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
59. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „(...) zcela správně přitom poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“
60. Součástí listinných důkazů, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, a které jsou specifikované v jeho rozhodnutí na straně 4, jsou oznámení přestupku včetně fotodokumentace, schválení úseků pro měření rychlosti Policií ČR, jakož i kopie ověřovacího listu č. 178/16. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar, takže žalobkyně nemůže mít pochyb, jaký typ radaru byl v daném případě použit. Ze správního spisu vyplynulo,

že s uvedenými listinami se mohla žalobkyně seznámit dne 11. 1. 2018, kdy proběhlo provedení důkazů listinou a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobkyně ovšem nevyužila, i když byla o něm řádně spravena prostřednictvím svého zmocněnce oznámením ze dne 20. 12. 2017.

61. Ze záznamu o přestupku spolu s radarovým záznamem vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Tím, že ověřovacím listem č. 178/16 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.
62. Lze tak shrnout, že v daném případě byl rychloměr použitý při měření žalobkyní provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tato skutečnost byla uvedena nejen v rozhodnutích správních orgánů, ale podrobné informace týkající se typu a funkcí rychloměru byly obsaženy i v dalších listinách (tyto jsou součástí správního spisu), na jejichž obsah krajský soud shora poukázal.
63. Zdejší soud nesouhlasí s žalobkyní, že by snad měl správní orgán (zcela nadbytečně) definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru, resp. klíčový způsob měření, se jedná. Tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, a to i s ohledem na jasnou definici poskytnutou soudní praxí. Soud tak žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Zavinění

64. Žalobkyně se rovněž v podané žalobě zabývala otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jejího názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobkyně z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
65. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
66. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven

zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

67. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
68. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavec 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
69. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobkyni příznivější úpravy, podle které

mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

70. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobkyně o absenci jejího zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

71. Další žalobní námitkou brojila žalobkyně proti přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o sankci.

72. Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Správní trest (dříve sankce) byla žalobkyni za spáchání správního deliktu stanovena plně v souladu

s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu,

je-li

to

pro pachatele výhodnější a s odkazem na ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti

za přestupky, dle kterého se na zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena

přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Vzhledem k tomu, že druh a výměra sankce za přestupek dle ustanovení § 125f silničního zákona zůstaly v mezidobí od spáchání správního deliktu do účinnosti nové právní úpravy beze změny, není třeba polemizovat, zda by nová právní úprava byla pro pachatele výhodnější. Z pravomocného rozhodnutí správního orgánu jasně vyplývá, že správní trest byl uložen v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 silničního zákona ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona.

73. Správní orgán I. stupně tedy uvedl do výroku rozhodnutí všechna zákonná ustanovení významná pro uloženou sankci pokuty účinná v době jeho rozhodování. Tvrzení žalobkyně je nedůvodné i proto, že v této žalobní námitce žalobkyně ani neuvádí, jaká ustanovení ve výroku pokuty vlastně mají chybět.

74. Uložená pokuta je tedy plně přezkoumatelná, což také konstatoval žalovaný v rozhodnutí

na straně 5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu ve všech předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně správně zhodnotil všechny úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, není nutné postupovat podle zákona pozdějšího, neboť tento není pro žalobkyni příznivější. Žalobkyně nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a

zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem správních orgánů naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užita dosavadní právní úprava.

75. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného je v tomto kontextu srozumitelné a jasně přezkoumatelné. Správní orgány se kromě zákonného rozpětí pokuty ve svých rozhodnutích rovněž dostatečně a srozumitelně zabývaly tím, zda byla pokuta uložena na spodní či horní hranici zákonného rozpětí a z jakého důvodu správní orgány ke zvolené výši pokuty přistoupily. Námitka proto není důvodná.

Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

76. Dále žalobkyně namítla, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
77. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstaly druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu.
78. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že „(...) zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“
79. Zásadní otázkou tak v posuzované věci je, zda a jakým způsobem se žalovaný vypořádal či nevypořádal s tím, zda přistoupí nebo nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
80. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobu mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle ustanovení § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).

81. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku stanoví, že soud k mimořádném snížení trestu odnětí svobody přistoupí za splnění několika podmínek: 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné;
a 2) že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
82. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená
v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
83. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
84. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést,
jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující.
85. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyšší správní soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného resp. správního orgánu I. stupně nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
86. V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobkyni z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního

a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založena na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přešůpek, resp. správní delikt.

87. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nepochybili, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

88. V tomto žalobním bodu bylo namítáno, že správní orgán ve výroku rozhodnutí nevymezil, zda žalobkyni uznal vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku. Nejasná měla být i informace o přesném místě předmětného přestupkového jednání.
89. Nadepsaný soud v první řadě upozorňuje, že žalobkyně je objektivně odpovědná za správní delikt provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/hod. Podle ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“ Krajský soud tak upozorňuje na to, že porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není přitom rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. K těmto závěrům lze dospět ostatně i z důvodu, že rychlost je vektorová fyzikální veličina. Ta vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa. Není možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
90. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku a na jakém jeho konkrétním místě byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Dlužno dodat, že pokud pro ni byly tyto informace důležité, mohla je zjistit z obsahu správního spisu, výrok rozhodnutí byl v tomto směru dostatečný, neboť z něj bylo jasně patrné, že bylo překročení rychlosti vozidlem žalobkyně zjištěno v jednom konkrétním místě definovaném ve výroku správního rozhodnutí.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

91. Žalobkyně namítla, že ona, resp. řidič vozidla, vůbec nebyla upozorněna, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu

- jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítla, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti.
92. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*
93. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
94. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
95. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 5. 6. 2015, ze kterého vyplývá, že „(...) Policie České republiky ve smyslu ustanovení § 79a zák. č. 361/2000 Sb. (...) určuje místa pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice dle odsouhlasené přílohy (Holasice – ul. Brněnská, Rajhrad – ul. Masarykova, ul. Stará pošta). Ze správního spisu rovněž zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo právě na ulici Stará pošta v obci Rajhrad a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem Ramer 10T umístěném ve skříní na sloupu, což odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
96. Z uvedeného je zřejmé, že jednání blíže neustanoveného řidiče bylo zjištěno pomocí stacionárního radaru, který měřil rychlost v konkrétním bodě, a to na ulici Stará pošta, silnice III/4250 v km 1,1 v Rajhradě. Ze správního spisu žádným způsobem nevyplývá, že by se v souzené věci jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož podstatou je měření průměrné rychlosti vozidel, která projedou určitým předem definovaným měřicím úsekem v určitém časovém intervalu. Je proto zcela bezvýznamná argumentace žalobkyně se k úsekovému měření, zejména poté to, že žalobkyně nebyla upozorněna na to, že v předmětném úseku komunikace dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel, jelikož k úsekovému měření v daném místě vůbec nedocházelo. Soud sice obecně souhlasí s tím, že existence neoznačených a neoznačených kamer pro účely úsekového měření může být problematická z hlediska ochrany osobních údajů, nicméně jelikož v tomto případě byla rychlost vozidla změřena stacionárním radarem, nikoli úsekovými kamerami, je argumentace žalobkyně v tomto ohledu nepřipadná. S ohledem na vše výše uvedené proto soud i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Neexistence subjektu podávajícího odvolání

97. Žalobkyně ve své žalobě rovněž namítala, že žalovaný nemohl o podaném odvolání rozhodnout, neboť odvolání podala dne 28. 1. 2018 Asociace pro poskytování právní ochrany, z.s. (dále též „Asociace“), který vznikla až ke dni 10. 3. 2018. Za takové okolnosti se dle žalobkyně vůbec nejednalo o podání, neboť neexistující osoba nemůže učinit podání, tudíž bylo napadené rozhodnutí nicotné.
98. Dle ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu platí, že si „(ú)častník (...) může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“ Podle uvedeného ustanovení záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc. Účastník řízení tak může udělit plnou moc k zastupování ve správním řízení jak osobě fyzické, tak osobě právnické; podmínkou je, aby měl zmocnitel i zmocněnec svéprávnost.
99. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že skutkově i právně obdobnými případy, v nichž vystupuje stejný advokát (Mgr. Václav Voříšek), přičemž žalobní/kasační námitky jsou založeny na stejné argumentaci, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Vyjádřil se přitom zcela jednoznačně k argumentaci žalobce stran účinnosti zastupování Asociací (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018 – 41, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 1 As 265/2018 – 33, či ze dne 6. 4. 2020, č. j. 6 As 231/2019 – 35).
100. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018 – 41, dospěl k závěru: „(...) Na základě obsahu správního spisu a výše uvedeného je zřejmé, že úmyslem jak stěžovatele, tak Š. Š. jako předsedkyně Asociace bylo, aby odpor proti příkazu podala Asociace v pozici stěžovatelovy zástupkyně. Takto označený a doručený odpor skutečně podán byl, což zakládá pouze fakticitu podání, tedy jeho uskutečnění v reálném světě. S ohledem na nedostatek procesní způsobilosti Asociace takové podání učinit k němu však nebylo možno přiblížit, neboť bylo od počátku neplatné a nemohlo vyvolávat jakékoliv právní účinky. Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy správně posoudili, že na odpor podaný Asociací je nutno hledět, jako by vůbec nebyl podán. To však nijak neodporuje tomu, že jeho odesílatelem byla právě zmíněná Asociace, a to prostřednictvím své předsedkyně, která je způsobilá tuto právnickou osobu na základě stanov zastupovat. Z takového jednání však nemůže být v procesněprávní rovině zavázána sama (oproti § 127 větě druhé občanského zákoníku), neboť z obsahu podaného odporu nijak neplyne, že by jej činila svým jménem a na svůj účet jako fyzická osoba odlišná od zástupkyně stěžovatele.“
101. Krajský soud však neopomněl, že v tomtéž rozsudku však Nejvyšší správní soud současně poznamenal: „V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* neměl ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný povinnost posuzovat subjekt podaného odporu tak, aby to pro stěžovatele bylo výhodnější. Pokud si tedy stěžovatel za svou zástupkyni zvolil právnickou osobu nedisponující právní osobností, a tedy i možností v jeho prospěch činit platná právní

jednání, nemůže po správních orgánech požadovat, aby následně za subjekt právně jednající v jeho prospěch považovaly jinou osobu, která procesní způsobilostí disponuje.“

102. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že správní orgány nemají povinnost posuzovat subjekt podaného odporu a následně na to navazujícímu odvolání tak, aby to bylo pro žalobkyni výhodnější, čímž však nevyvrátil, že by správní orgány tento postup vyložene uplatnit nesměly. A správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný, zcela ve prospěch a v zájmu žalobkyně posoudily podaný odpor i odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jakožto podané k tomu zmocněnou osobou, neboť žalobkyně k tomuto postupu jednoznačně a výslovně projevila opakovaně vůli. Správní orgány tudíž jednaly toliko ve prospěch projevené vůle žalobkyně samotné, která chtěla být jí zmocněným subjektem (byť v té době neexistujícím) zastupována. Správní orgány této žádosti žalobkyně vyhověly, avšak z procesní opatrnosti žalobkyni vyrozuměly o tom, že bude dále komunikovat jak se statutárním orgánem Asociace, paní Šárkou Šupovou, tak se žalobkyní samotnou, aby nemohla být jakkoli krácena na svých právech.
103. Krajský soud proto uzavírá, že žádost žalobkyně o uznání úkonů učiněného Asociací a její následná argumentace svědčí o její snaze napravit vlastní pochybení, tedy zmocnění neexistujícího subjektu, za které však nese odpovědnost pouze žalobkyně sama. Pokud správní orgány této žádosti žalobkyně nad rámec svých zákonných povinností v její prospěch vyhověly a dále v řízení postupovaly způsobem, který žalobkyně výslovně vyžadovala, nelze přenášet případná negativa s tím spojená na správní orgány, nýbrž jde odpovědnost za veškeré další úkony v řízení čistě za samotnou žalobkyní, neboť to byla ona, kdo projevila vůli být v řízení zastupován neexistujícím subjektem, Asociací. I tato námitka byla tudíž vyhodnocena jako nedůvodná.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

104. Pokud žalobkyně nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobkyně, případně její iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
105. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování
a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou
v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění

údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující

se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

106. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobkyně anebo jejího právního zástupce.

VI. Závěr a náklady řízení

107. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného včetně jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
108. Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení tedy bude nutno napravit vytýkaná pochybení jak žalovaného, tak rovněž správního orgánu I. stupně.
109. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze znění ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Podle ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.* Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení mu tak nepřisluší.
110. Ačkoliv žalobkyně ve věci úspěšná byla, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. a žalobkyni náhradu nákladů zčásti nepřiznal. Důvody zvláštního zřetele hodné shledává soud především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si

žalobkyně zvolila pro správní řízení (Asociace pro poskytování právní ochrany, z.s.). Tento zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí zcela dobrovolně (žalobkyni nevyjímaje). Obstrukční úkony jsou tak přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Zvolený způsob procesní obrany ve správním řízení, stejně jako způsob obrany v soudním řízení, včetně osob zastupujících žalobce odpovídají procesním strategiím a osobám, které jsou spojeny s tzv. pojištěním proti pokutám, kterou nejen zdejší soud považuje za aktivitu, která poskytuje provozovatelům vozidel pocit ochrany před případnou sankcí za porušení pravidel provozu na pozemní komunikaci, což v konečném důsledku vede k ignorování pravidel silničního provozu v domněnání, že jim nehrozí žádná sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Taková činnost je podle názoru zdejšího soudu krajně společensky nebezpečná, jakkoliv není výslovně zakázána zákonem. Obecně soud nemůže přistoupit na posvěcení takovéto činnosti, která má umožnit provozovatelům vozidel vyhnout se jejich odpovědnosti a s tím souvisí i to, že soud nepovažuje za možné aprobovat její částečné financování cestou přiznávání náhrad nákladů soudních řízení, je-li úspěch žalobce před soudem právě důsledkem obstrukční činnosti a nikoliv kontinuální snahy žalobkyně dosáhnout nápravy protiprávního stavu.

111. Bylo-li by cílem žalobkyně dosáhnout nápravy protiprávního stavu, zcela jistě mohla klíčové námitky směřující k nutnosti vedení společného řízení uplatnit v rámci odvolání, a to včetně konkrétního uvedení jednotlivých čísel jednacích dalších správních řízení vedených se žalobkyní u totožného správního orgánu, aby byla tato nezákonnost ještě v rámci správního řízení napravena.
112. Jejím cílem (o čemž je soud právě i s ohledem na volbu zmocněnce přesvědčen) naopak bylo využít tohoto nedostatku pro to, aby bylo správní řízení prodlouženo (v důsledku očekávaného zrušení rozhodnutí soudem) s cílem dosáhnout prekluze, potažmo finančně profitovat z přiznaných nákladů řízení.
113. V souzené věci se jedná o vadu, která mohla být napravena žalovaným, pokud by na ni žalobkyně řádně a s přesnými detaily upozornila. Stejně tak se jedná o vadu, ke které soud mohl přihlídnout pouze k řádně uplatněné námitce, neboť se jedná o procesní pochybení správního orgánu, ke kterému soud nemůže přihlížet ex offio. Rovněž jde o vadu, které si sice správní orgán mohl všimnout, nicméně samotné nevedení společného řízení není vadou, pro kterou by bylo nutné rušit napadeného rozhodnutí, jak soud uvedl výše. V případě, že žalobkyně proti této vadě ve správním řízení nebrojila, jedná se o zcela jistě účelový a obstrukční postup, který nebude požívat ochrany soudu.
114. Z uvedeného jasně pramení snaha dosáhnout zrušení rozhodnutí až v tom stádiu řízení, kdy bude zajištěna náhrada nákladů řízení, a tedy nikoliv ochrana práv žalobkyně jakmile je to primárně možné.
115. Zároveň je nutné konstatovat, že stejně jako žalobkyně namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou formulářová, tak shodně žaloby vypracovávané zástupcem žalobkyně jsou typologicky formulářovými žalobami. Soud tak vynaložené náklady na

právní zastoupení nepovažuje za skutečné „náklady řízení“, resp. za účelně vynaložené náklady řízení.

116. S ohledem na výše uvedené shledal soud, že je na místě přiznat žalobkyni pouze náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč, které odpovídají výši soudního poplatku, který žalobkyně musela uhradit. Ve zbytku soud shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.
117. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.